

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 31. marts 2014
Kontor: Kontoret for Humanitært
ophold og udsendelser
Sagsbeh: Sasha Maria Baron
Sagsnr.: 2014-0037-0069
Dok.: 1086220

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 14 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) (L 131), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 25. februar 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Martin Henriksen (DF).

Karen Hækkerup

/

Thomas Tordal-Mortensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 14 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) (L 131):

”Vil ministeren redegøre for, om det er korrekt forstået, at en udvist udlænding med et indrejseforbud kan få sit indrejseforbud helt ophævet, hvis den udviste kan bevise at have forladt landet i overensstemmelse med afgørelsen om tilbagesendelse? Vil ministeren i bekræftende fald forklare rationalet bag udstedelse af et indrejseforbud i tilknytning med en udvisning, når man blot ved at iagttage afgørelsen om tilbagesendelse i realiteten straks kan indrejse igen?”

Svar:

1. Som det fremgår af afsnit 2.2.3.4 i de almindelige bemærkninger, medfører lovforslaget, at et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter udlændingelovens § 25 b kan ophæves, hvis udlændingen kan påvise at have forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

I praksis vil der være tale om indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, hvorefter en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i udlændingelovens § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Som det fremgår af lovforslaget, kommer udvisning med indrejseforbud efter § 25 b, stk. 2, uden for de tilfælde hvor indrejseforbuddet er fastsat til straks, kun på tale, hvis politiet i forbindelse med udrejsekontrol konstaterer, at udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med den frist for frivillig udrejse, som er meddelt udlændingen.

2. I forlængelse heraf finder Justitsministeriet, at der er anledning til at præcisere i lovtæksten, at det alene er i sager, hvor udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en meddelt udrejsefrist, og hvor udvisningen – og dermed indrejseforbuddet – derfor er meddelt på et forkert grundlag, at der kan ske ophævelse af et indrejseforbud. Dette svarer som nævnt ovenfor til praksis.

Justitsministeriet agter på den baggrund at fremsætte et ændringsforslag, der præciserer, at det alene er indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, der kan ophæves efter bestemmelsen.